

Arrest

**nr. 173 664 van 29 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 4 maart 2016 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart voor een familielid van een Unieburger.

Op 6 juli 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 103 855

van 30 mei 2013 vernietigde de Raad de voormelde beslissing omdat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd.

Op 11 juni 2013 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarin werd gesteld dat verzoekster niet had aangetoond ten laste te zijn van haar Spaanse zoon omdat de geldstortingen niet van recente datum waren. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 121 835 van 28 maart 2014 verwierp de Raad het beroep.

Op 4 september 2015 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart voor een familielid van een Unieburger, als familielid in opgaande lijn van de heer D.T.A., van Spaanse nationaliteit.

Op 1 maart 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.09.2015 werd ingediend door:

Naam: T., F. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie Artikel 40bis, §2,4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ' Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.' Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van haar Spaanse zoon D.T.A. (...).

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten overlegd: stortingen via Ria, Western Union en Moneytrans gericht van de referentiepersoon aan verschillende begunstigen in Marokko waaronder betrokkene, een attestatie de non imposition à la taxe d'habitation dd 11.08.2015, een certificat administratif charge de famille dd 06.08.2015, loonfiches van de referentiepersoon bij de firma E., arbeidsovereenkomst bij de firma E. 29.12.2014, aangifte personenbelasting AJ2015 IJ2014, pp, abc, attest OCMW niet ten laste 07.12.2015.

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene deed op 2.02.2012 reeds eerder een aanvraag in functie van haar zoon. Bij deze aanvraag kon niet worden vastgesteld dat betrokkene daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Heden kan dit evenmin afdoende uit de voorgelegde bewijsstukken worden opgemaakt. Vooreerst valt het op dat betrokkene niet afdoende aantoonde daadwerkelijk naar haar land van herkomst/origine te zijn teruggeweest na de definitieve afhandeling van de eerste aanvraag. Haar paspoort getuigt daar alvast niet van. Derhalve kunnen de bewijsstukken waaruit moet blijken dat zij op haar naam een aantal bedragen vanuit België in Marokko heeft toegestuurd gekregen, niet als bewijs van ten laste in het land van herkomst of origine worden aanvaard.

Voor zover betrokkene alsnog zou kunnen aantonen wel degelijk te zijn teruggekeerd naar het land van herkomst en terug te zijn ingereisd nadien, dient opgemerkt te worden dat het niet geloofwaardig is dat betrokkene dit heeft kunnen doen, bij gebrek aan een Schengenvisum in haar paspoort, zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel van een andere lidstaat. Indien zij een verblijfsvergunning van een andere lidstaat zou hebben, dient ook uitgeklaard te worden welk inkomen/vermogen en/of onroerend goed ze in deze lidstaat ter beschikking heeft.

Haar onvermogen dient dan immers niet alleen te worden vastgesteld in het land van herkomst, maar ook in de lidstaat waar zij haar gebruikelijke verblijfplaats heeft. Uit de eerste aanvraag blijkt dat zij voorafgaandelijk aan haar komst naar België in Melilla heeft verbleven (zie ABC en stukken betreffende het feit dat ze er geen uitkering kreeg in 2012), derhalve is redelijk te stellen dat het onvermogen van mevrouw zowel dient bewezen te worden naar Marokko als Spanje toe. Voor zover zij immers in 1 van

beide landen wel degelijk zelf in haar bestaansmiddelen voorzorg (middels haar leeftijd wellicht in de vorm van een pensioen of sociale bijstand), kan niet gesteld worden dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

Het attest, opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten waarin is opgenomen dat betrokkene zijn moeder 'ten laste' heeft dd. 06.08.2015, dient als een verklaring op eer te worden beschouwd, nergens uit het document blijkt immers hoe de Marokkaanse autoriteiten tot die conclusie zijn gekomen. Het bewijs waaruit moet blijken dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW, is niet relevant gezien zij daar overeenkomstig haar leeftijd geen beroep meer kan op doen (eerder inkomensgarantie voor ouderen). Alle andere bewijzen die werden voorgelegd ter staving van het inkomen van de referentiepersoon doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis, 47 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Zij licht dit middel toe als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 40bis en art. 47 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris weigert het verblijf van meer dan drie maanden en geeft tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster is de moeder een man van Spaanse nationaliteit, te weten de heer D.T.A..

De heer D.T.A. betreft een economisch actieve burger in België.

De zoon van verzoekster heeft een voldoende hoog inkomen om verzoekster ten laste te nemen. De zoon van verzoekster is Immers werkzaam bij de firma E.. Verzoekster legde als bewijs hiervan de arbeidsovereenkomst neer, alsmede diverse loonfiches.

Het volgende dient te worden opgemerkt: verzoekster moet ten laste zijn van 'de Unieburger'. Men is ten laste als men afhankelijk is van materiële steun van 'de Unieburger'. De materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te overleven in de gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.5 Verzoekster bewijst dit aan de hand van alle mogelijke manieren, doch wordt dit niet door de staatssecretaris aanvaard.

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de zoon van verzoekster aan verzoekster bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is, gelet op het feit dat verzoekster reeds lange tijd financiële en materiële hulp van haar zoon ontvangt.

Het is van belang te wijzen op het feit dat de zoon van verzoekster de medicatie voor haar betaalt. Zonder deze steun zou de gezondheid van verzoekster er zeer snel op achteruitgaan. Verzoekster is niet in de mogelijkheid om deze medicatie voor zichzelf te kopen.

Verzoekster toont haar afhankelijkheid van haar zoon aan, aan de hand van diverse documenten: diverse stortingen via Ria, Western Union en Moneytrans, een attestation de non imposition à la taxe d'habitation, een certificat administratif charge de famille, loonfiches van de zoon van verzoekster, aangifte personenbelasting, een attest van het OCMW,...

Het moge duidelijk zijn dat verzoekster weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis Vw en art. 47 Vw!

De staatssecretaris motiveert zijn beslissing door te verwijzen naar een eerdere aanvraag in 2012. Evenwel betreft het thans een nieuwe aanvraag, 4 jaar later, welke uiteraard opnieuw beoordeeld moet worden door de staatssecretaris. Het feit dat verzoekster jaren geleden reeds een aanvraag deed, kan uiteraard geen argument vormen op basis waarvan de huidige aanvraag kan worden afgewezen.

Bovendien argumenteert de staatssecretaris zijn beslissing eveneens op het feit dat verzoekster een verblijfstitel zou hebben gehad in een andere lidstaat. Evenwel klopt zulks niet. Verzoekster kan uiteraard voor onmogelijk aantonen dat zij geen verblijfsvergunning heeft gehad voor elk Europees land, en dat zij daar tevens geen eigendom heeft.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekster alle nodige documenten binnenbracht bij de gemeente, zodat het geven van een verblijfstitel aan verzoekster slechts een loutere formaliteit zou mogen zijn.

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskent. Door de miskennis van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. In diezelfde zin bepaalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve rechtshandelingen met redenen moeten worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan ze werden genomen. Zo wordt uitdrukkelijk gemotiveerd, met verwijzing naar artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger. Vervolgens wordt verwezen naar de documenten die verzoekster had overgemaakt ter staving van haar verblijfsaanvraag en wordt gedetailleerd uiteengezet waarom uit deze documenten niet blijkt dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster bespreekt de verschillende motieven op summiere wijze ook in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is, nu zij meent wel degelijk te hebben aangetoond ten laste te zijn van haar zoon.

De Raad onderzoekt het afdoende karakter van de motivering van de bestreden beslissingen door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster eveneens geschonden acht.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° *de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (...)*”

Hieruit blijkt dat een derdelander die in het kader van gezinshereniging verblijfsrecht wenst te verkrijgen als ascendent van een Unieburger, zoals *in casu*, dient aan te tonen ten laste te zijn van deze Unieburger. De afgifte van een verblijfstitel is in deze situatie dan ook geen loutere formaliteit die volgt op het overmaken van de documenten door de betrokkene, zoals verzoekster beweert, maar vereist een onderzoek door de gemachtigde of aan de voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet is voldaan en met name of het ten laste zijn werd aangetoond.

Zoals verzoekster aangeeft, is het ten laste zijn een feitenkwestie, waarvan het bewijs op alle mogelijke manieren kan geleverd worden en voorziet de Vreemdelingenwet geen minimale duur voor het ten laste zijn. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is het echter niet de enige vereiste dat de bijstand oprecht en structureel is. De Raad wijst er met verweerder op dat uit het arrest C-423/12 Reyes van het Hof van Justitie van 16 januari 2014 blijkt dat voor het ten laste zijn een situatie van reële afhankelijkheid is vereist, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid. Er moet derhalve worden beoordeeld of de betrokkene gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet, waarbij de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst moet worden aangetoond op het moment dat hij verzoekt zich bij zijn familielid te voegen (C-423/12 Reyes Reyes, §§ 20 – 22 en C-1/05 Jia van 9 januari 2007, § 37). Verzoekster diende derhalve naast het “reële en structurele” karakter van de bijstand waar zij in het verzoekschrift op doelt, eveneens de noodzaak in het land van herkomst aan te tonen van materiële steun om in de basisbehoeften te voorzien.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, om aan te tonen dat zij ten laste is van haar zoon D.T.A., volgende documenten heeft voorgelegd: bewijzen van stortingen via Ria, Western Union en Moneytrans van de heer D.T.A. aan verschillende begunstigden in Marokko waaronder verzoekster, een *attestation de non imposition à la taxe d'habitation* van 11 augustus 2015, een *certificat administratif charge de famille* van 6 augustus 2015 en een attest van 7 december 2015 waaruit blijkt dat verzoekster niet ten laste is van het OCMW.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde wel degelijk met deze documenten rekening heeft gehouden, en uitvoerig heeft gemotiveerd waarom hieruit niet kan worden opgemaakt dat verzoekster kan worden beschouwd als ten laste van de referentiepersoon nu zij hiermee niet aantoonde dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon in haar land van herkomst. Daarbij wordt voor elk van de stukken die verzoekster bij de aanvraag had gevoegd afzonderlijk verduidelijkt waarom het niet kan worden weerhouden als bewijs van het ten laste zijn in het land van herkomst.

Verzoekster wijst in het verzoekschrift slechts opnieuw op de documenten die zij bij haar verblijfsaanvraag had voorgelegd. Zij gaat daarmee echter geenszins in op de concrete motivering van de bestreden beslissingen en weerlegt deze dan ook niet, en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde de bewijswaarde van de voorgelegde documenten zou hebben miskend.

Met de bewering dat zij sinds lange tijd financiële en materiële hulp van haar zoon ontvangt, weerlegt verzoekster niet de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonde na de afhandeling van haar vorige aanvraag naar Marokko te zijn teruggekeerd, en dat haar paspoort daarvan althans niet getuigt, zodat de geldstortingen waaruit moet blijken dat zij in Marokko vanuit België recent op haar naam en Marokkaans adres een aantal bedragen zou hebben toegestuurd gekregen, niet kunnen aangenomen worden.

Verzoekster beweert in het verzoekschrift nog dat haar zoon voor haar de noodzakelijke medicatie betaalt, nu zij deze niet zelf kan betalen. De Raad wijst erop dat noodzakelijke medicatie uiteraard tot de basisbehoeften kan worden gerekend, maar dat uit de stukken die verzoekster aan de gemachtigde had overgemaakt niet blijkt dat haar zoon voor de betaling van haar medicatie in haar land van herkomst instond, terwijl verzoekster deze bewering ook in het verzoekschrift niet verder staaft, zodat deze loutere bewering in het verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat verzoekster in haar land van herkomst ten laste was van haar zoon.

Waar verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een eerdere aanvraag in 2012, terwijl het feit dat zij jaren geleden reeds een aanvraag tot gezinshereniging indiende geen argument kan vormen om vier jaar later de huidige aanvraag af te wijzen, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de huidige aanvraag geenszins werd afgewezen omdat de vorige aanvraag werd afgewezen. In de bestreden beslissing wordt slechts aangestipt dat in deze eerdere aanvraag het ten laste zijn niet werd aangetoond, waarna uit een uitvoerige bespreking van de voorgelegde documenten in het kader van de huidige aanvraag wordt afgeleid waarom dit opnieuw niet werd aangetoond.

Waar verzoekster nog beweert dat zij onmogelijk voor elke Europese lidstaat kan aantonen geen verblijfsvergunning te hebben gehad en daar tevens geen eigendom te hebben gehad, wijst de Raad erop dat de gemachtigde dit ook niet van verzoekster heeft vereist. De gemachtigde heeft er slechts op gewezen dat uit het paspoort van verzoekster niet blijkt dat zij is teruggekeerd naar Marokko, en dat indien zij toch wel zou zijn teruggekeerd naar Marokko en daarna opnieuw zou zijn ingereisd, het niet geloofwaardig is dat zij dit zonder een geldige verblijfstitel voor een andere lidstaat had kunnen doen, nu het inlichtingenformulier (blad A) in het administratief dossier van 4 september 2015 als verzoeksters vorige adres een adres in Mellila (Spanje) vermeldt, en nu zij niet over een Schengenvisum blijkt te beschikken. Indien zij wel over een dergelijke verblijfstitel voor een andere lidstaat beschikt, acht de gemachtigde evenals de Raad het redelijk dat verzoeksters onvermogen tevens ten aanzien van die lidstaat moet vastgesteld worden. Verzoekster beperkt zich tot de loutere bewering dat zij geen verblijfstitel heeft gehad in een andere lidstaat. Door geenszins toe te lichten hoe zij in dat geval, zonder Schengenvisum, België dan wel opnieuw zou zijn ingereisd, weerlegt zij geenszins de redenering van de gemachtigde dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij naar Marokko is teruggekeerd om daar gelden te ontvangen en vervolgens opnieuw naar België is gereisd, of dat zij niet over een verblijfstitel voor een andere lidstaat beschikt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster naar aanleiding van een eerdere aanvraag in functie van haar Spaanse zoon wel in staat was Spaanse stukken voor te leggen, dermate dat uit het eigen handelen van verzoekster reeds blijkt dat dit geen onredelijke verwachting van de gemachtigde is.

Uit het voorgaande blijkt niet dat de beslissing in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet op onredelijke wijze werd genomen, of niet afdoende werd gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“De Koning brengt de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming met de verordeningen die zijn vastgesteld ter uitvoering van de verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschappen. Voor zover het gaat om aangelegenheden welke de Grondwet niet uitsluitend voor de wetgever reserveert, wijzigt de Koning diezelfde bepalingen om uitwerking te geven aan de richtlijnen vastgesteld ter uitvoering van diezelfde verdragen.”

Nu verzoekster geenszins toelicht op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepaling zouden schenden, dient de Raad vast te stellen dat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES